

denne Bevilling gives. Jeg kan ikke se rettere, end at det hele Træplantningsvæsen navnlig i Sylland er et ganske overordentlig vigtigt Anliggende for Landet.

Møgen: Den ærede sidste Taler nævnte, at Handelsdirektoratet skulde være en Indledning, der, saavidt jeg forstod, skulde efterfølges af et Saandbrugsdirektorat. Den ærede Taler nævnte ikke Haandværk og Industri. Jeg veed ikke, om det var en Forglemmelse, men hvis det ikke var Tilfældet, vil jeg tillade mig at tage et Forbehold paa Haandværkets og Industriens Vegne og sige, at naar vor Administration skal omordnes saaledes, at de forskjellige Næringsveie skulle have en særlig Repræsentation, finder jeg, at Haandværk og Industri har fuldt saa gyldige Krav derpaa som nogen af de andre, særlig med Hensyn til den Beshyttelse for det nationale Arbejde, som Tiden mere og mere kræver, og som mere og mere bør gjøres gjældende, eftersom det viser sig, at Trangen dertil er større og større, og Arbejdet mere og mere maa finde sin Fyldestgjærelse netop paa disse Omraader.

Broberg: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Broberg: Jeg skal fuldstændig tiltræde, hvad den ærede sidste Taler har sagt. Jeg har allerede tidligere, navnlig paa Handelsmødet i Fjor, udtalt mig ganske i samme Retning, og naar jeg ikke gjorde det her nu, vil jeg kun sige, at Grunden dertil er, at jeg ikke vilde tage Munden for fuld strax, idet jeg gjerne vilde søge at arbejde lidt fremad; men der er Tingen, der mere end jeg erkjender Vigtigheden af baade Industri og Haandværk. Jeg skal dertil føie, at paa dette sidste lægger jeg særlig Vægt, og hvad den Udtalelse angaar, der fandt Sted paa Handelsmødet, tør jeg sige, at det skuldes mig personlig, at Haandværket netop kom ind i den Beslutning, som der blev vedtagen.

Thygeson: Vi hørte ganske nylig udtale, at de Herrer paa den anden Side udtryffeligt tilkendegav, at de vilde stemme imod alle Vædringsforslagene. Dette maa naturligtvis foranledige mig til, hvad jeg ligesom anser for min Pligt, at støtte den høitærede Indenrigsminister i hans Vædringsforslag om at gjenoptage de 104,000 Kr. til Erhvervelse af Arealer i Klitterne,

og jeg skal dertil føie nogle Oplysninger, fordi de ere Thinget i det Hele ubekjendte, da de aldrig have været fremlagte her, men stadig i det andet Thing for det ærede Finantsudvalg og der i flere Aar i Træl været Gjensind for Drøftelse. Jeg tror, at disse Oplysninger ville være nogenlunde tilstrækkelige for ærede Medlemmer, der agte at stemme imod Alt, til dog at gaa ind paa dette Vædringsforslag. Jeg erkjender fuldt vel, at Bepantning af Klitterne har for Landets Vel i det Hele en ganske underordnet Betydning. De have ligget hen i Aarhundreder og kunne ligge et Aarhundrede endnu; Situationen bliver den samme, den, vi kjende. Der kan ikke opstaa nogen videre farlig Følge deraf. Tage vi derimod Hensyn til de overordentlig store lokale Interesser, saa maa det indrømmes, at disse byde, at der maa tages fat, og det lige fra Stagen til helt Syd paa. Vi vide, at der udvikler sig et haardt Klima, som alle Beboerne maa finde sig i, og at det Betænelige ved at lade Klitterne saaledes henligge er, at det koster uendelig meget Arbejde og mange Penge at forhindre, at de stadig skulle flytte sig Ost paa, ødelægge frugtbare Jorder og drive Beboerne fra deres Gaarde, hvad der er mange Exempler paa fra Fortiden; vi kunne endnu ved hist og her at grave i Jorden finde Levninger af dyrket Jord. Naar man er kommen til den Overbevisning, at disse Arealer kunne fra at være øde Strækninger forvandles til at blive produktive Arealer, saa forekommer det mig, navnlig naar der ikke fra Statskassens Side kan reises Indvendinger derimod, at det er en ligefrem Pligt, særlig for mig, hvem Indenrigsministeren velvillig har overdraget at fremme denne Sag, at bidrage dertil, hvad man formaar. De Oplysninger, jeg saaledes vil tillade mig at fremkomme med, og som ikke have været dette Thing bekjendte, ere følgende. Jeg tillod mig under 1ste Behandling af Finantsloven at bemærke, at det var under Paavirkning af Udtalelser af Finantsudvalget i det andet Thing i Aaret 1877, at det gik op for mig, at man ønskede at gaa frem med større Kraft i denne Sag. Som Følge deraf var det, at jeg fik oplyst, at der var ca. 50,000 Tønder Land, som man kunde beplante, og saa blev der i det andet Thing forelagt en Plan, hvorefter der skulde beplantes aarlig 1,000 Td. Ld. De Træarter, der benyttes i Klitterne, kunne nemlig efter mit Skøn ikke blive ældre end 50 Aar, og Bepantningen bør derfor ogsaa finde Sted i det samme Antal Aar. Det er endvidere oplyst i det andet Thing, at det er absolut praktisk at